

pekasserne. Da vi i Socialministeriet erfarede, at man i Folketingsudvalget nævnte Hjælpekasserne som en Udvej, telefonerede vi — det var den 29. Januar — til nogle af de største Hjælpekasser for straks at faa Underretning om, hvorledes de stod i det. Vi fik fra Københavns kommunale Hjælpekasse det Svar, at den Million, den har faaet udover den ordinært bevilgede Million, ikke vilde slaa til, Kassens Budget var meget anstrengt. Vi fik fra Aalborg den Besked, at man i Dag har maattet søge Byraadet om en ny Bevilling, da Kassens Budget allerede var sprængt som Følge af Henvendelser fra kriseramte. Vi fik fra Aarhus den Besked, at Kassen har faaet 30 000 Kr. ekstra, og at man mener at maatte have 30 000 Kr. til. Vi fik fra Odense — det er en konservativt styret Hjælpekasse — følgende Svar: Den har sprængt sit Budget paa 100 000 Kr. som Følge af Henvendelser fra kriseramte, den har søgt 30 000 Kr. og mener derved at kunne klare Vinteren. Det var fire store Hjælpekasser, som vi spurgte. Saaledes er altsaa Stillingen i Hjælpekasserne i denne Vinter med den ekstraordinære Arbejdsløshed. Nu henviser Oppositionspartierne alligevel til Hjælpekassevejen. Det undrer mig noget, at det ærede Medlem Hr. Kragh i samme Aandedræt sagde, at for de 300 Privatfunktionærer, eller hvor mange det nu er, bør der gøres noget ekstra, noget særligt, uden at dog for øvrigt det ærede Medlem, saa lidt som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, gav nogen positiv Anvisning paa, hvordan det skulde ske. Nu har det ærede Medlem Hr. Dahlgaard yderligere oplyst, at det ærede Medlem Hr. Kragh som Indenrigsminister havde et Andragende fra de samme Folk, men intet gjorde. (Afbrydelse af Kragh). Ja, men det er jo rigtigt. (Kragh: Pas paa de Oplysninger, De faar dér!). Ja, men det er jo rigtigt, det ved jeg. Jeg ved, at i Februar 1924 forelaa der fra Socialraadets Funktionærudvalg et Andragende til den daværende Indenrigsminister, som hed Kragh, og at den daværende Indenrigsminister i Slutningen af Februar 1924 svarede, at han ikke nu, da Arbejdsløshedsloven var behandlet i Landstinget og vedtaget enstemmigt, kunde tage den Sag op. Det ved jeg positivt. (Kragh: Ja, det er rigtigt!). Altsaa, det ærede Medlem gjorde intet, da han havde haft Magt dertil, det er lettere nu at rejse Spørgsmaalet agitatorisk.

Men jeg fortsætter: overfor Privatfunktionærer, 300, eller hvor mange det nu er — det er altsaa ikke Privatfunktionærer i al Almindelighed, de 60 000, eller hvor mange det er, vi har her i Landet, det er en

ganske lille Kreds, der har samlet sig i et Par Organisationer, der nu har henvendt sig her —, overfor dem mener det ærede Medlem nu, da han sidder magtes- og ansvarsløs, at der absolut maa gøres noget særligt, i Modsætning til, hvad han mente, da han havde Magten og Ansvar. Men hvorfor kunde det ærede Medlem for øvrigt ikke — jeg siger ikke, det vilde være et rigtigt Svar — overfor disse 300 Privatfunktionærer sige: Hjælpekassen, mine Herrer! Det siger han til de 7 000 Arbejdsløshedskassemedlemmer; dér er der ingen anden Vej. Men hvorfor gøre denne Forskel?

Jeg synes, jeg har Ret i min Betragtning, at hvis Rigsdagen og Regeringen gennemfører en ekstraordinær Hjælp til Arbejdsløshedskassemedlemmerne, hvad jeg haaber vil ske, saa er det rimeligt og billigt, at man tager det Spørgsmaal op, om der findes andre Mennesker, som har vist Villighed — ikke Villighed til at komme saa billigt igennem som muligt ved at bryde Solidariteten med deres Standsfæller, men virkelig Villighed til at ofre noget, og som som f. Eks. Fiskerne ikke er i Stand til at staa i anerkendte Arbejdsløshedskasser, eller andre, der maatte være i lignende Stilling. Og det har jeg erklæret mig fuldt villig til. Men det vil dog være naturligt først at se, om Rigsdag og Regering kan gennemføre det, der her foreligger; saa snart det er sket, synes jeg Billighed taler for ogsaa at komme andre, som er i den Situation, jeg her har nævnt, til Hjælp. Det synes jeg er et ganske naturligt Standpunkt fra Ministerens Side.

De ærede Medlemmer siger altsaa: Hjælpekassevejen! Jeg siger, den er for saa vidt ufarbar — og det samme sagde det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen for nylig —, for Hjælpekassebudgetterne er mere eller mindre sprængt. Saa kan man naturligvis komme Hjælpekasserne særligt til Hjælp, og det ærede Medlem Hr. Kragh hentydede jo til, at der paa selve dette Mødes Dagsorden staaer et Lovforslag om Forhøjelse af Statstilskuddet til Hjælpekasserne; det vil komme for om lidt. Ja, det er rigtigt. Ministeriet foreslaar en Fordobling af Tilskuddet, fra 750 000 Kr. til 1½ Mill. Kr. Nu ved vi ikke, hvordan Oppositionspartierne vil stille sig til det Lovforslag, men efter det ærede Medlem Hr. Kraghs Udtalelser ser det ud til, at de vil stille sig velvilligt (Kragh: Nej!). Naa, det ser det ikke en Gang ud til? (Kragh: Det ligger ikke for!). Det ligger ikke for? Men det var det, det ærede Medlem henviste til, det ærede Medlem har under denne Sags Behandling for at imødegaa mig og dette Lovforslag